

Arrest

nr. 226 333 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN BRAEKEL
Duboisstraat 48/2
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN BRAEKEL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 oktober 2017.

1.2. Op 28 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 januari 2019 aangetekend aan verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. A. S., heeft de Afghaanse nationaliteit en bent een soennitische Pashtoun. U bent 44 jaar oud en werd geboren in het dorp Zarif in het district Chak in de provincie Wardak. U woonde heel uw leven in uw geboortedorp. U bent gehuwd met H. M. en u heeft vier minderjarige kinderen. Uw echtgenote en kinderen verblijven bij uw schoonbroers in de provincie Logar. U behaalde een diploma geneeskunde aan de universiteit van Jalalabad in 2002. U volgde in de jaren 2006-2007 een bijkomende opleiding kindergeneeskunde van drie maanden in het ziekenhuis in Hayatabad in Pesjawaar in Pakistan. U werkte steeds als arts, zowel in uw privépraktijk in uw dorp en in een praktijk in het dorp Sarfaraz, op 20 minuten rijden van uw dorp.

U werd gevraagd door Mullah S., een voormalige commandant van Jamiat-e-Islami en vriend van uw inmiddels overleden vader, om hem informatie over de aanwezigheid van de taliban in de regio te geven zodat hij de overheid en de Special Forces kon verwittigen. U vroeg ook Mo. A., iemand die als chauffeur voor u werkte, om in de gebieden waar u niet kwam informatie te verzamelen en door te geven aan Mullah S.. U en Mo. A. werkten als informant van 1390 (2011) tot de dood van S. in 1393 (2014).

Op een dag probeerde u Mo. A. te contacteren om hem een boodschappenlijst met medicijnen door te geven maar u kreeg hem niet aan de lijn. Ook toen u hem via zijn vader probeerde te bereiken, kreeg u geen bericht. Toen u A.s vader opnieuw belde vertelde die u dat hij werd aangehouden door de taliban. U gaf de boodschap door dat Mo. A. de lijst met medicijnen bij u thuis kon komen halen en u vertrok vervolgens naar het huwelijksfeest van de broer van Mo. N. in het district Jaghatu. Drie dagen nadat u bij N. was gearriveerd kreeg u nieuws van het thuisfront: enkele personen waren naar uw huis gekomen op zoek naar u en hadden een pistool, een Kalasjnikov en enkele foto's meegenomen. U bleef nog een aantal dagen bij N. en vernam daar via uw familie dat Mo. A. gedood werd. Uw familie had dit nieuws vernomen van een landbouwer wiens vrouw afkomstig is van Goda en vertelde dat A.s lijk daar werd gevonden met daarop een brief waarin hij beschuldigd werd van spionage. U besloot dat u Afghanistan moest verlaten.

Rond 26 augustus 2016 verliet u Afghanistan met behulp van een smokkelaar. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België waar u op 31 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Een tiental dagen na uw vertrek haalde uw schoonbroer uw gezin naar zijn huis in het district Chak in Logar waar zij nog steeds verblijven.

Toen u in Bulgarije was werd u opgebeld door uw schoonbroer die in het district Charkh in Logar woont. Hij vertelde u dat de taliban had geïnformeerd naar uw verblijfplaats waarop uw schoonbroer zei dat hij er geen idee van had waar u was. De taliban dreigden dat hem iets zou overkomen indien zou blijken dat hij wel op de hoogte was van waar u zich bevond.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat zij u ervan zouden verdenken als spion te werken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), oproepingsbrief (origineel gezien), opleidingscertificaat (origineel gezien), studieattest Pesjawaar (origineel gezien) en een enveloppe (origineel gezien).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban omdat u als informant zou hebben gewerkt voor S. - een vroegere vriend van uw vader met contacten binnen de overheid - en dit om volgende redenen.

In de eerste plaats is uw kennis over de positie en de activiteiten van Mullah S. beperkt.

U verklaart dat Mullah S. een voormalig commandant bij Jamiat was, dat hij contact had met de overheid en de Special Forces en dat hij zetelde in de Hoge Vredesraad (CGVS pp.10-12). Meer kunt u niet vertellen over de banden die S. had met de overheid terwijl u nochtans herhaaldelijk de kans werd geboden meer te vertellen over de positie en contacten van S. (CGVS p.12). U weet evenmin hoe hij de informatie doorgaf aan de overheid en heeft er geen idee van of hij ook anderen vroeg om als informant voor hem te werken (CGVS p.12). U werkte nochtans verschillende jaren als informant voor hem, namelijk tussen 1390 (2011) en 1393 (2014), en u overtuigde uw collega ervan om ook informatie voor S. te verzamelen. Het is moeilijk aan te nemen dat u deze risicovolle opdracht zou uitvoeren voor iemand van wiens activiteiten en positie u zo slecht op de hoogte bent. Bovendien was S. een goede vriend van uw vader waardoor zeker verwacht kan worden dat u een goed zicht heeft op wie deze persoon is (CGVS pp.10-11). Dat dit niet het geval is doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw spionageactiviteiten voor S. waardoor u later bedreigd zou zijn geweest door de taliban, temeer dat uw andere verklaringen – zoals hierna besproken – evenmin kunnen overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkele verklaring kunt geven voor het feit dat u pas twee jaar na de dood van Mullah S. werd bedreigd door de taliban (CGVS pp.14-15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban pas twee jaar later na jullie activiteiten opeens zouden ontdekken dat u en A. actief waren geweest als spion, zeker gezien uw verklaring dat enkel uzelf, A. en S. op de hoogte waren van het feit dat jullie informatie doorgaven over de taliban (CGVS p.12).

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u, hoewel u en Mo. A. gedurende meerdere jaren de activiteiten van de taliban via S. meldde aan de overheid en de special forces, u verklaart dat u noch op het moment van de arrestatie van A., noch bij de huiszoeking door de taliban bij u thuis vermoedde dat deze gebeurtenissen te maken hadden met jullie spionageactiviteiten (CGVS pp.13,15). Pas na de dood van Mo. A., toen op zijn lichaam een brief werd gevonden met de boodschap dat hij gedood werd omdat hij een spion was, zou u geweten hebben dat hij werd gedood omwille van jullie activiteiten voor Mullah S. (CGVS p.15). Gezien u behalve spioneren geen andere activiteiten had waarmee u in de kijker kon lopen, is het weinig geloofwaardig dat er geen belletje rinkelde toen uw huis werd doorzocht door de taliban én Mo. A. verdween.

Verder wekt het verbazing dat u niet precies weet wanneer uw schoonbroer uw echtgenote en kinderen vanuit uw dorp meenam naar zijn huis in het district Charkh in de provincie Logar om hen in veiligheid te brengen (CGVS p.4). U verklaart dat u niet exact weet wanneer uw schoonbroer uw gezin naar zijn huis bracht maar u vermoedt misschien tien dagen na uw vertrek (CGVS p.4). De taliban was bij uw gezin langs geweest om u te zoeken en was dus op de hoogte van uw woonplaats (CGVS p. 14) en uw partner die net als u informant was werd reeds door de taliban gedood. In deze context is het weinig aannemelijk dat u niet preciezer weet op welk moment uw gezin – dat op dat moment enkel samen met uw twee zussen in uw huis verbleef – zich bij uw schoonbroer in de provincie Logar voegde (CGVS p.4). Bovendien legt u later in het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af over het vertrek van uw gezin. Zo verklaart u dat toen de taliban uw schoonbroer ondervroegen over uw verblijfplaats, uw schoonbroer hen heeft moeten uitleggen dat hij uw gezin bij hem thuis moest brengen (CGVS p.5). De oproepingsbrief van de taliban die aan het gesprek tussen uw schoonbroer en de taliban voorafging, is gedateerd 6/5/1438 (Islamitische kalender = 3/02/2017). Aangezien uw schoonbroer tijdens dat gesprek aangeeft dat hij uw gezin nog moest laten overkomen, wil dat zeggen dat ze pas na 3/02/2017 uit uw dorp verhuisden, meer dan vijf maanden na uw vertrek uit Afghanistan op het einde van augustus 2016 (Verklaring DVZ punt 37 dd.6/12/2017) in plaats van de tien dagen die u eerste vermoedde. Dat u tegenstrijdige en weinig gedetailleerde verklaringen aflegt over de verhuis van uw gezin uit uw dorp naar veiliger oorden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Men kan immers verwachten dat een hooggeschoold iemand zoals u dit meer accuraat in de tijd zou kunnen situeren zo de zaken zich werkelijk voordeden. Bovendien valt moeilijk te vatten dat indien de taliban u werkelijk als een spion beschouwden, ze er genoeg mee namen dat uw schoonbroer zei dat hij niet wist waar u was en ze zich hiermee zo gemakkelijk met een kluitje in het riet lieten sturen en afdropen (CGVS, p.5). Er kan

eerder verwacht worden dat ze zich niet zo begripvol en lichtgelovig opstellen tegenover de familie van een spion, met andere woorden tegenover de familie van iemand die mogelijk aan de basis lag van enkele mislukte operaties of die mogelijk aan de basis lag van de opsluiting of de dood van strijdmakers. De door u geschetste context kan helemaal niet overtuigen.

De door u voorgelegde documenten hebben geen invloed op bovenstaande appreciatie. Uw taskara en studiebewijzen hebben betrekking op uw identiteit en studies; deze elementen worden niet betwist door het CGVS. De enveloppe toont dat u post heeft ontvangen vanuit uw thuisland maar heeft verder geen bewijswaarde. Ook de oproepingsbrief van de taliban kan geen ander licht werpen op bovenstaande beslissing. Het gaat om een document dat door eender wie kan zijn opgesteld en heeft slechts bewijswaarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. U legt verder geen enkel bewijsstuk neer dat uw relaas op objectieve wijze kan ondersteunen. Hoewel er sprake is van betalingen en financiële transacties die gebeurd zijn via overschrijvingen tussen u en S. en Mo. A. en deze gedeeltelijk als een begin van bewijs zouden kunnen fungeren, legt u hier niets van voor (CGVS, p.11).

Er wordt omwille van bovenstaande redenen geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw spionageactiviteiten voor Mullah S. en de bedreigingen door de taliban. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair

aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus

2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

U bent een geschoold arts met een lange carrière. U behaalde het diploma van arts aan de universiteit van Jalalabad (Verklaring DVZ punt 11, dd.6/12/2017) en volgde een bijkomende opleiding kindergeneeskunde van drie maanden in Pesjawaar (CGVS p.3). U had vanaf 2002 een privépraktijk bij u thuis en werkte daarnaast ook nog in een andere praktijk (CGVS p.6). U begrijpt naast uw moedertaal Pashtou ook Dari en Engels. Uw opleiding, werkervaring en talenkennis laten u toe in Jalalabad als arts aan de slag te gaan. En aangezien u in Jalalabad gestudeerd heeft (CGVS p.6) bent u vertrouwd met de stad, hetgeen uw integratie zal vergemakkelijken. Bovendien beschikt u over 40 jerib gronden die tot op heden door landbouwers worden gecultiveerd en waarvoor pacht wordt betaald aan uw schoonbroer (CGVS p.7). Deze inkomsten laten u toe een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het onmogelijk was dat u niet opgespoord zou worden, waar in Afghanistan u zich ook zou bevinden (CGVS p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben omwille van spionagepraktijken zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van zijn taskara (stuk 4), een kopie van opleidingscertificaat (stuk 5), een kopie van attest van opleiding tot pediatier (stuk 6), een kopie van convocatie van de taliban (stuk 7), diverse internetartikelen handelend over de situatie in Afghanistan (stukken 8A-8G).

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 25 februari 2019, de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud, Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68, 195-201 en 252-256, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-24, 111-118 en 148-152, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-66, 211-218 en 275-280, het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omdat hij als informant zou hebben gewerkt voor Mullah S.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers kennis over de positie en de activiteiten van Mullah S. beperkt is, hetgeen niet aannemelijk is gelet op de risicovolle activiteit die hij voor S. zou hebben uitgevoerd; (ii) hij geen enkele verklaring kan bijbrengen waarop de taliban hem slechts twee jaar na de dood van Mullah S. zou hebben bedreigd, noch hoe zij dit plots te weten zouden zijn gekomen; (iii) het voorts niet aannemelijk is dat verzoeker noch op het ogenblik van de arrestatie van A., noch bij de huiszoeking door de taliban van verzoekers huis vermoedde dat deze gebeurtenissen te maken hadden met hun spionageactiviteiten; (iv) de vaststelling dat verzoeker vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn echtgenote en kinderen naar zijn schoonbroer zouden zijn gegaan, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (v) het evenmin geloofwaardig is dat de taliban – zo zij verzoeker daadwerkelijk als spion zouden beschouwen – genoeg namen dat verzoekers schoonbroer zei dat hij niet wist waar verzoeker was en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve

procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel omwille van onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers beperkte kennis over de positie en de activiteiten van Mullah S. afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij als informant voor S. hebben gewerkt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“U verklaart dat Mullah S. een voormalig commandant bij Jamiat was, dat hij contact had met de overheid en de Special Forces en dat hij zetelde in de Hoge Vredesraad (CGVS pp.10-12). Meer kunt u niet vertellen over de banden die S. had met de overheid terwijl u nochtans herhaaldelijk de kans werd geboden meer te vertellen over de positie en contacten van S. (CGVS p.12). U weet evenmin hoe hij de informatie doorgaf aan de overheid en heeft er geen idee van of hij ook anderen vroeg om als informant voor hem te werken (CGVS p.12). U werkte nochtans verschillende jaren als informant voor hem, namelijk tussen 1390 (2011) en 1393 (2014), en u overtuigde uw collega ervan om ook informatie voor S. te verzamelen. Het is moeilijk aan te nemen dat u deze risicovolle opdracht zou uitvoeren voor iemand van wiens activiteiten en positie u zo slecht op de hoogte bent. Bovendien was S. een goede vriend van uw vader waardoor zeker verwacht kan worden dat u een goed zicht heeft op wie deze persoon is (CGVS pp.10-11). Dat dit niet het geval is doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw spionageactiviteiten voor S. waardoor u later bedreigd zou zijn geweest door de taliban, temeer dat uw andere verklaringen – zoals hierna besproken – evenmin kunnen overtuigen.”

In zoverre verzoeker zijn gebrekkige kennis aangaande de positie en de activiteiten van Mullah S. poogt te vergoelijken, stellende dat hij door de connectie met zijn vader wist dat hij een betrouwbaar persoon was en hij bijgevolg geen uiterst gedetailleerde informatie nodig had om met S. mee te willen werken, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat wel degelijk redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker bij het aangaan van dergelijke risicovolle opdracht als informant – die bovendien niet uit financiële beweegredenen zou zijn ingegeven – zoveel mogelijk zou willen weten over de persoon van zijn opdrachtgever. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf in het verzoekschrift aangeeft dat hij eerder een gelijkaardig voorstel tot spionage van N. had afgewezen omdat deze

persoon een slechte naam had en hij vreesde hierdoor in de problemen te komen (notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 1 augustus 2018, administratief dossier, stuk 6, p. 11).

Met het betoog dat de commissaris-generaal een gebrek aan visie en context vertoont vermits het logisch is dat verzoeker geen informatie had over andere mogelijke informanten en evenmin wist wat S. met de geleverde informatie deed omdat meer kennis gelijk staat aan meer gevaar nu de taliban zich onder het gewone volk mengen en bij een eventuele arrestatie de taliban zo weinig mogelijk informatie kon worden gegeven, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Overigens dient erop gewezen dat van verzoeker niet verwacht werd om concrete informatie te geven over andere informanten, doch kon wel redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij weet zou hebben of Mullah S. ook andere informanten had ingeschakeld in zijn strijd tegen de taliban, *quod non* (notities van het persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 12). Gelet op het feit dat verzoeker zelf aangeeft dat Mullah S. hem inlichtte of de door hem doorgegeven informatie al dan niet was uitgemond in een arrestatie (administratief dossier, stuk 6, p. 12), is het niet aannemelijk dat hij geheel niet op de hoogte zou zijn van wat de functie van S. was, dan wel hoe hij in contact stond met de overheid zo dit op enige waarheid zou berusten.

Verzoeker betoogt nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen abstractie heeft gemaakt van de context waarin verzoeker leefde en zich in zijn plaats heeft gesteld door te oordelen dat hijzelf dergelijke informatiewerking niet zou doen. Er dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Met de argumentatie dat hij zijn kinderen wilde behoeden voor de taliban en hoopte met zijn acties mee te kunnen helpen aan het doen stoppen van de vele verdwijningen en moorden in Afghanistan, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en slaagt hij er bijgevolg niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.3.2. Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele valabele reden aanbrengt die kan verklaren waarom hij pas twee jaar na de dood van Mullah S. werd bedreigd door de taliban. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban verzoeker en Mo. A. twee jaar na de voorgehouden spionageactiviteiten opeens op het spoor zouden zijn gekomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat Mullah S. vermoord werd zonder ontvoerd of gemarteld te zijn geweest, zodat hij geenszins de mogelijkheid heeft gehad om de namen van verzoeker en Mo. A. aan de taliban door te geven. Verzoeker meent dan ook dat het logisch is dat de taliban toen (nog) niets wisten over zijn functie als informant. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker hiermee allerminst een valabel argument naar voor schuift dat zou kunnen verklaren waarom de taliban hem plots twee jaar na de dood van Mullah S. op het spoor zouden zijn gekomen. Te meer nu verzoeker zelf verklaart dat enkel S., Mo. A. en hijzelf op de hoogte waren van het feit dat Mo. A. en hijzelf informatie doorgaven over de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Het blijft dan ook geheel onaannemelijk dat de taliban verzoeker twee jaar na de dood van Mullah S. plots op het spoor zouden zijn gekomen.

2.3.2.3.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat S. om meerdere redenen een doelwit van de taliban was en hij diens dood aldus niet meteen in verband bracht met de informantactiviteit die hij en Mo. A. uitvoerden, dat hij evenmin verontrust was bij de verdwijning van Mo. A., noch bij de huiszoeking door de taliban omdat dit kadert in de onrustige context waarin hij leefde in Afghanistan en het hem dus slechts daagde dat zijn leven in gevaar was toen de brief werd teruggevonden bij Mo. A., beperkt hij zich tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin terecht staat te lezen als volgt: "*Daarnaast is het*

weinig aannemelijk dat u, hoewel u en Mo. A. gedurende meerdere jaren de activiteiten van de taliban via S. meldde aan de overheid en de special forces, u verklaart dat u noch op het moment van de arrestatie van A., noch bij de huiszoeking door de taliban bij u thuis vermoedde dat deze gebeurtenissen te maken hadden met jullie spionageactiviteiten (CGVS pp.13,15). Pas na de dood van Mo. A., toen op zijn lichaam een brief werd gevonden met de boodschap dat hij gedood werd omdat hij een spion was, zou u geweten hebben dat hij werd gedood omwille van jullie activiteiten voor Mullah S. (CGVS p.15). Gezien u behalve spioneren geen andere activiteiten had waarmee u in de kijker kon lopen, is het weinig geloofwaardig dat er geen belletje rinkelde toen uw huis werd doorzocht door de taliban én Mo. A. verdween.”

2.3.2.3.4. Daarnaast valt het op dat verzoeker erg vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop zijn echtgenote en kinderen vanuit zijn dorp Zarif, district Chack, provincie Wardak zouden zijn ondergebracht bij zijn schoonbroer in de provincie Logar. Dat verzoeker geen tegenstrijdigheid kan worden verweten, kan niet worden gevolgd nu hij in eerst instantie aangeeft dat zijn gezin “*misschien 10 dagen*” na zijn vertrek zou zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 6, p. 4), daar waar hij later aangeeft dat zijn schoonbroer – na oproeping op 3 februari 2017 – aan de taliban te kennen gaf dat hij de familie nog moest overbrengen (administratief dossier, stuk 6, p. 5), hetgeen betekent dat zij nog meer dan vijf maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan rond 26 augustus 2016 in zijn dorp Zarif zouden hebben verbleven. Zelfs zo verzoeker niet de exacte datum van verhuis zou kennen, mocht wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij deze gebeurtenis enigszins coherent in de tijd kon plaatsen, *quod non*. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn gezin voor (verder) gevaar zou willen behoeden door hen aan te manen zich te verplaatsen naar een andere plaats dan deze waarop de taliban reeds een huiszoeking uitvoerde. Dat verzoeker niet geïnteresseerd was in het tijdstip waarop zijn gezin naar de provincie Logar verhuisde, kan in de door hem geschetste context waarbij de taliban zijn huis reeds doorzochten, hem verdenken van spionage en een algemene trend van toenemende incidenten met de taliban, bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet steeds over een internetnetwerk beschikte, kan hierop evenmin een ander licht werpen nu verzoeker in België schijnbaar wel in contact staat met zijn schoonbroer en tevens post kan ontvangen uit Afghanistan.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de taskara en studiebewijzen (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1 en 3-4, alsook verzoekschrift, stukken 4-6) dient opgemerkt dat zij hooguit verzoekers identiteit en studies kunnen aantonen, dewelke *in casu* niet ter discussie staan.

De enveloppe (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 5) toont slechts aan dat verzoeker post ontvangt uit Afghanistan.

De oproepingsbrief van de taliban (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 2 en verzoekschrift, stuk 7) betreft een handgeschreven brief met een stempel die door eenieder kan zijn opgesteld, hetgeen de objectieve bewijswaarde ervan ondermijnt. Te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen (stukken 8A-8G) handelend over de situatie in Afghanistan vermogen evenmin aan de voormelde vaststellingen afbreuk te doen. Daargelaten de vaststelling dat de stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in een taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stukken 8C, 8D, 8E en 8F), betreft het informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een

terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoeker zijn gebrek aan bewijs van de financiële transacties tussen hemzelf en S. en Mo. A. poogt te vergoelijken stellende dat er na de dood van S. uiteraard geen betalingen meer gebeurde en de rekening waarop S. stortte op naam van Mo. A. stond, waardoor verzoeker niet in de mogelijkheid was om hiervan afschriften op te vragen en hij nog vervolgt dat de betalingen tussen hemzelf en Mo. A. enkel cash gebeurde, dient erop gewezen dat dit haaks staat op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Daar verklaart verzoeker immers dat de betaling door Mullah S. aan Mo. A. via hem gebeurde (administratief dossier, stuk 6, p. 11), zodat wel degelijk redelijkerwijze van hem zou kunnen worden verwacht dat hij een bewijs zou kunnen voorleggen van deze geldelijke transacties.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geïmigreerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines*) en het rapport "*EASO Country Guidance*:"

Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019 (hierna: EASO Guidance Note) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met "high profile"-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "colateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "improvised explosive devices" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit en het verwijzen naar verschillende internetartikelen gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 8A-8G), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

In de aanvullende nota stelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voorts nog terecht als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

U bent een geschoold arts met een lange carrière. U behaalde het diploma van arts aan de universiteit van Jalalabad (Verklaring DVZ punt 11, dd.6/12/2017) en volgde een bijkomende opleiding kindergeneeskunde van drie maanden in Pesjavar (CGVS p.3). U had vanaf 2002 een privépraktijk bij u thuis en werkte daarnaast ook nog in een andere praktijk (CGVS p.6). U begrijpt naast uw moedertaal Pashtou ook Dari en Engels. Uw opleiding, werkervaring en talenkennis laten u toe in Jalalabad als arts aan de slag te gaan. En aangezien u in Jalalabad gestudeerd heeft (CGVS p.6) bent u vertrouwd met de stad, hetgeen uw integratie zal vergemakkelijken. Bovendien beschikt u over 40 jerib gronden die tot op heden door landbouwers worden gecultiveerd en waarvoor pacht wordt betaald aan uw schoonbroer (CGVS p.7). Deze inkomsten laten u toe een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het onmogelijk was dat u niet opgespoord zou worden, waar in Afghanistan u zich ook zou bevinden (CGVS p.15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben omwille van spionagepraktijken zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

In zoverre verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief wordt naar voor geschoven voor hemzelf en zijn gezin, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal zich enkel uitsprekt over een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Het komt bovendien niet aan de asielinstanties toe om te gissen naar de mogelijke verblijfplaatsen voor de nog in het land van herkomst verblijvende familieleden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat deze problemen niet kunnen worden beschouwd als een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in de stad Jalalabad te vestigen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER